

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **T. N.**, nar. X, státní příslušnost X., t.č. X., zastoupeného: *Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2017 č.j. OAM-222/DS-PR-P13-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi PhDr. Issamu Ramadanovi, se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1.120,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 14.2.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2017 č.j. OAM-222/DS-PR-P13-2017, jímž byla označena za nepřipustnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu (dále jen **zákon**), řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Spolková republika Německo (dále jen **SRN** či **Německo**) byla určena jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** či

Dublin III.). Žalobce namítl porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen **s.ř.**), neboť správní orgán má postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Dále správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s.ř.), neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 50 odst. 2 a 3 s.ř.), nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (§ 50 odst. 4 s.ř.), neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 s.ř.), odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týče uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu (§ 68 odst. 3 s.ř.), správní orgán nepřihlédl k intertemporálním ustanovením Dublinského nařízení, pročež aplikoval nesprávný právní předpis (čl. 49 Nařízení), a dále byl porušen Čl. 3 *Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod* (dále jen **Úmluva**) spolu s ust. § 2 odst. 1 s.ř., jelikož správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a v této souvislosti je rovněž vázán Úmluvou. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné zejména z důvodu, že správní orgán na jeho případ aplikoval nesprávnou právní normu. Odkázal přitom na čl. 49 Nařízení, o jeho vstupu v platnost. Nařízení vstoupilo v platnost dne 19. července 2013 a v účinnost dne 1. ledna 2014, proto se použije na žádosti o mezinárodní ochranu podané po 1.1.2014. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 25.9.2009, v České republice (dále jen **ČR**) o mezinárodní ochranu nežádal a v současné době tak podle ustanovení § 3a odst. 1 písm. a) bod 4. zákona nemůže učinit, neboť je zajištěn za účelem předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy sjednané s jinými členskými státy Evropské unie (dále jen **EU**) přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného předpisu EU. Správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí proto nesprávně zvažoval jednotlivá kritéria podle Nařízení. Žalobce rovněž namítal nedostatečné posouzení zásahu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života (dovolával se preambule Nařízení, Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listiny základních práv Evropské unie a čl. 15 Nařízení Dublin II). Správní orgán sice uvádí, že se žalobce nepokusil legalizovat svůj pobyt podle zákona o pobytu cizinců, konkrétněji však neuvádí, jakým způsobem měl žalobce možnost svůj pobyt na území legalizovat, což považuje žalobce za nedostatečnou úvahu správního orgánu. K zajištění žalobce za účelem předání podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců došlo právě při snaze žalobce o legalizaci svého pobytu osobní návštěvou oddělení Policie ČR dne 11.1.2017. Správní orgán měl vědomost o tom, že žalobce čekal se svou partnerkou dítě, přičemž vůbec nezkontroloval zdravotní stav „dotčené osoby“, případně existenci jiné formy závislosti žalobcovi partnerky na pomoci žalobce. Uvedené nedostatky rozhodnutí považuje žalobce za tak závažné, mající vliv na konečné rozhodnutí o státě příslušném k projednání jeho azylové žádosti, že navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, rozhodnutí o zajištění ze dne 11.1.2017 a rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 6.2.2017.*)

Žalobce společně s žalobou požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Usnesením zdejšího soudu ze dne 27.2.2017 č.j. 60Az 9/2017-34 byl jeho návrh zamítnut.

Napadeným rozhodnutím ze dne 2.2.2017 č.j. OAM-222/DS-PR-P13-2017, žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona za

nepřípustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona zastaveno. Stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení je SRN. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 2.2.2017 žalovaný uvedl, že dne 11.1.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, č.j.: KRPA-13710-16/ČJ-2017-000022 ze dne 11.1.2017 zajištěn dle ustanovení § 129 odst. 1 a ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR*, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN dne 25.9.2009. Žalovaný zároveň obdržel informaci od Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o zajištění výše jmenovaného cizince, součástí informací byl Protokol o podání vysvětlení č.j. KRPA-13710-/ČJ-2017-000022 ze dne 11.1.2017, ve kterém žalobce uvedl, že v květnu roku 2014 se asi po 10 dnech vrátil do ČR z Německa, kam byl navrácen v rámci dublinského řízení. V Německu již nechtěl být, protože v ČR pobývala jeho přítelkyně. V současné době žije ve společné domácnosti s novou přítelkyní, kterou zná 10 měsíců, dříve vystupoval pod jinou identitou, neboť se nechtěl vrátit zpět do Alžírsko, nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by pobývali na území členských států. Cítí se zdrav a jeho cílem je zůstat v ČR. Při pohovoru dne 26.1.2017 žalobce sdělil, že Alžírsko opustil v roce 2009, protože se chtěl sejit s přítelkyní, která žila v Německu. Cestoval lodí do Řecka, kde zůstal 3 měsíce, poté odjel do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu. V roce 2014 přijel do ČR, neboť chtěl žít s českou přítelkyní, kterou poznal v Německu. Dne 24.4.2014 byl v rámci dublinského řízení poslán zpět do Německa, ale již po týdnu se vrátil zpět na území ČR, protože chtěl být se svojí přítelkyní. Na území členských států žije jeho sestra, která pobývá ve Francii. Cítí se zdrav a znovu potvrdil, že chce zůstat v ČR. Žalovaný proto nejdříve zkoumal, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele, podané jím v SRN. Žalobce je osobou zletilou, tedy kritérium dle čl. 8 Nařízení nelze v jeho případě aplikovat. Na území ČR nepobývají žádní členové rodiny žalobce požívající mezinárodní ochrany (kritérium dle čl. 9 Nařízení). Jak vyplývá z cizineckého informačního systému a policejního protokolu žalobce, na území ČR nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé (kritérium dle čl. 10 Nařízení). Žalobce není držitelem platného povolení k pobytu ČR (kritérium dle čl. 12 odst. 1 Nařízení), ani kritérium dle čl. 13 odst. 1 Nařízení nemůže být v případě žalobce ve vztahu k ČR aplikováno. Žalobce není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti, proto v jeho případě nemůže být aplikováno ani toto kritérium (čl. 14 odst. 1 Nařízení.); neučinil ani žádost o mezinárodní ochranu v ČR v tranzitním prostoru letiště (kritérium dle čl. 15 Nařízení).

Žalobce žije na území ČR ve společné domácnosti s českou partnerkou, kterou dle jeho výpovědi z protokolu o podání vysvětlení č.j. KRPA-13710-/ČJ-2017-000022 ze dne 11.1.2017 zná 10 měsíců. Na území ČR vstoupil v květnu roku 2014 bez platného víza. Z jeho výpovědi je patrné, že současný vztah navázal až v době neoprávněného pobytu na území ČR, čehož si byl vědom. Mohl se pokusit o legalizaci svého pobytu na území ČR dle platného zákona o pobytu, ale až do ledna roku 2017 tak neučinil.

Správní orgán provedl lustraci žalobce v Cizineckém informačním systému, kde je uvedena informace o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států po dobu 2 let, když rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 22.10.2014 a právní moci nabylo dne 13.1.2015.

V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v SRN.

Žalovaný se následně zabýval posouzením tzv. systematických nedostatků dle čl. 3 odst. 2 Nařízení, přičemž dospěl k závěru, že v případě SRN neexistují důvody domnívat se, že k těmto dochází. S ohledem na výše uvedené požádal žalovaný dne 17.1.2017 SRN o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal na jeho území. Dne 25.1.2017 obdržel správní orgán informaci, že SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, proto žalovaný v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona řízení zastavil.

*Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.2.2017 mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení s.ř. či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Ze správního spisu jasně vyplývají následující skutečnosti, které si žalovaný v průběhu řízení obstaral i to, že žalobce byl dne 11.1.2017 zadržen při nelegálním pobytu na území ČR a téhož dne byl zajištěn. Žalobci byly v souladu s čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 (o zřízení systému EURODAC) sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC, z výsledků porovnání jasně vyplynulo, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v SRN dne 25.9.2009. S žalobcem již v minulosti byla vedena řízení o určení členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu pod ev. č. D008577 a SRN zde byla určena jako členský stát příslušný k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dokonce dne 24.4.2014 bylo realizováno předání v rámci Dublinského nařízení do SRN. Žalovaný nesouhlasil s žalobní námitkou, že správní orgán během správního řízení aplikoval na případ žalobce nesprávnou právní normu, když při určení kritérií a postupů k určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podanou žalobcem, postupoval dle Nařízení, které vstoupilo v účinnost dne 1.1.2014 a dle čl. 49 tohoto Nařízení se použije na žádosti o mezinárodní ochranu podané právě po 1.1.2014. Žalovaný nerozporuje objektivní fakta, tedy datum podané žádosti jmenovaného dne 25.9.2009 na území SRN. Žalobce v žalobě cituje z příslušného čl. 49 nařízení tzv. Dublin III. pouze část, celé znění zní: „*Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie. Použije se na žádosti o mezinárodní ochranu podané v období od prvního dne šestého měsíce po vstupu tohoto nařízení v platnost a od tohoto dne se bude používat pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v nařízení (ES) č. 343/2003.*“ Z toho vyplývá, že pokud byla podána žádost o mezinárodní ochranu před účinností tohoto Nařízení, určuje se příslušnost členského státu tak, aby byla v souladu s kritérii danými předchozí úpravou v Nařízení č. 343/2003. Žalovaný při určování příslušnosti členského státu ve věci jmenovaného určil SRN jako stát příslušný dle čl. 3 odst. 2 Nařízení, znění tohoto článku se kryje s čl. 13 Nařízení č. 343/2003 (dále též **Dublin II.**), které zní: „*Pokud nemůže být na základě kritérií**

vyjmenovaných v tomto nařízení určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl, je k posouzení žádosti o azyl příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána.“ Žalovaný je toho názoru, že v případě žalobce postupoval plně v souladu s čl. 49 Nařízení, jelikož čl. 3 odst. 2, který použil k určení příslušnosti SRN je v souladu s dřívějším Nařízením č. 343/2003.

K námitce nedostatečného posouzení zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce žalovaný sdělil, že žalobce si byl vědom zahájení řízení o správním vyhoštění v roce 2014 proti jeho osobě, následně byl transferován do SRN, z té se po asi 10 dnech vrátil do ČR s platným cestovním dokladem, ovšem bez jakéhokoliv platného víza či jiného povolení k pobytu na území ČR. Nejméně od této doby do 11.1.2017, pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu a v rozporu s dřívějším rozhodnutím o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že jeho vztah s nynější přítelkyní trvá dle jeho slov 10 měsíců, žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce začal rozvíjet svůj nový vztah v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu na území ČR. V případech, kdy cizinec založí svůj rodinný život v době, kdy jeho imigrační status je nejistý a to od samého počátku, je pak zásah do rodinného či soukromého života v podobě vyhoštění nepřiměřený pouze výjimečně (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28.6.2011 Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Žalobce se od svého návratu do ČR cca v květnu roku 2014 do dne 11.1.2017 ani nijak nepokusil svůj pobyt legalizovat, přitom si musel být vědom negativních důsledků (případného opětovného transferu do SRN). Irelevantní je dle žalovaného námitka žalobce, že správní orgán v napadeném rozhodnutí konkrétněji neuvedl, jakým způsobem si měl žalobce svůj pobyt na území legalizovat. Dle žalovaného přítelkyně žijící v ČR nepředstavuje natolik intenzivní důvod srovnatelný s důvody humanitárními, pro které by měl správní orgán přistoupit ke sloučení rodiny dle čl. 15 Nařízení č. 343/2003 (viz čl. 17 odst. 2 Nařízení). Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 2.2.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 23.2.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 2.2.2017 žalobci předáno dne 6.2.2017.

Žalobce ve vyjádření ze dne 7.3.2017 oznámil, že dne 15.3.2017 by mělo dojít k jeho předání do SRN, proto požádal soud o nařízení jednání před tímto datem. Dále mimo jiné uvedl, že ve vyjádření ze dne 23.2.2017 samotný žalovaný uznal, že na jeho případ aplikoval z hlediska temporálního nesprávné nařízení a dodatečné konstatování správního orgánu o souladu nesprávně aplikovaného předpisu s předpisem, který na uvedenou věc měl být aplikován, nemůže uvedený nedostatek správního rozhodnutí zhojit. Správní úvaha, na které je napadené rozhodnutí založeno a která by měla být obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, je z důvodu postupu podle jiného právního předpisu chybná jako celek. Dále žalobce zopakoval své námitky ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž s cílem legalizace svého pobytu vyhledal právního zástupce, ale ani přes snahu pověřeného advokáta se mu žádným způsobem nepovedlo pobyt v ČR legalizovat. Žalobce je zajištěn v ZZC, kde nemá možnost volného pohybu a kromě osobních návštěv a telefonního automatu nemá jinou možnost kontaktu s vnějším světem, nemá proto objektivně téměř žádnou možnost produkovat ve věci důkazy. Do uvedené situace se dostal na základě

rozhodnutí Policie ČR, které soudu přiložil ke své žalobě. Skutečnosti ohledně partnerského svazku prokazoval v rámci řízení o svém zajištění samotnému správnímu orgánu, v rámci kterého byly doloženy také důkazy, které žalobce zaslal soudu. (*Žalobce doložil kopii nájemní smlouvy a lékařské zprávy.*) Závěrem žalobce navrhl jako důkaz výslech svědka – R. P., bytem P.

Podáním ze dne 10.3.2017 žalobce požádal o eskortu k ústnímu jednání a ustanovení tlumočníka z jazyku arabského. Tlumočnickem z jazyka arabského pro toto řízení byl žalobci při ústním jednání dne 14.3.2017 soudem ustanoven PhDr. Issam Ramadan.

Ústního jednání konaného dne 14.3.2017 se zúčastnil žalobce i jeho zástupce, žalovaný svoji nepřítomnost omluvil. K dotazům samosoudkyně žalobce mimo jiné sdělil následující: Nebyl si vědom toho, že by byl vyhoštěn z ČR, ač při opuštění republiky ho doprovázeli policisté, měl však ještě 15 dnů platné vízum; kdyby věděl, že má zákaz, tak by se do ČR nevracel. Nemá v úmyslu lhát a nemá ani důvod, aby lhal. Vystupoval pod jinými jmény než pod současným kvůli tomu, aby se nemusel vrátit do Alžírsko. Finanční prostředky na obživu v ČR získával prací v restauraci jako pomocná síla, nevydělával si moc, ale také moc nepracoval, vydělané peníze nebyly daněny. Dále měl peníze od sestry, která mu je posílala, znal její adresu v Paříži, ale odstěhovala se do Štrasburku, tam její adresu nezná, se sestrou, která učí na vysoké škole, nemluvil 2 a půl měsíce. V Německu nevyčkal ukončení azylového řízení, nechce totiž žít v Německu, chtěl by žít v ČR, kde má přítelkyni R. P. I v Německu měl přítelkyni, tam ale dostával 350 eur měsíčně a měl tam i zajištěný byt, přítelkyně ho neživily. O azyl v Německu požádal proto, že ho chytla policie a neměl v pořádku doklady o pobytu, a chtěl, aby ho nevrátili zpět, protože chtěl jet do Francie. Žádost o azyl v Německu zpět nevzal, žádné rozhodnutí nemá a neví, proč dosud nebylo rozhodnuto. Byl jenom jednou ve Francii za sestrou, jinak byl jen v ČR a SRN. Jeho předání do SRN bude mít velký dopad na vztah s přítelkyní R. Závěrem zástupce žalobce setrval na podané žalobě a navrhl, aby napadané rozhodnutí žalovaného čj. OAM-222/DS-PR-P13-2017 ze dne 2.2.10207 doručené dne 6.2.2017 bylo zrušeno a věc vrácena zpět k dalšímu řízení žalovanému; náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.2.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle Čl. 49 Nařízení Dublin III. toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie. Použije se na žádosti o mezinárodní ochranu podané v období od prvního dne šestého měsíce po vstupu tohoto nařízení v platnost a od tohoto dne se bude používat pro všechny žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět bez ohledu na datum učinění žádosti. Členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která byla učiněna před tímto dnem, se určí v souladu s kritérii, která jsou stanovena v nařízení (ES) č. 343/2003.

Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Dublin II.) stanoví následující kritéria pro určení příslušného členského státu:

Čl. 6 - Pokud je žadatel o azyl nezletilá osoba bez doprovodu, je členským státem příslušným k posouzení žádosti ten členský stát, ve kterém oprávněně pobývá její rodinný příslušník, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilého. V případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, je členským státem příslušným k posouzení žádosti ten členský stát, ve kterém nezletilý podal svou žádost o azyl.

Čl. 7 - Pokud má žadatel o azyl rodinného příslušníka, který může pobývat jako uprchlík v některém členském státě, bez ohledu na to, zda dříve rodina vznikla v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl za předpokladu, že si to dotčené osoby přejí.

Čl. 8 - Pokud má žadatel o azyl v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl za předpokladu, že si to dotčené osoby přejí.

Čl. 9 - Pokud je žadatel o azyl držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto povolení vydal.

Pokud žadatel o azyl držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno v zastoupení nebo s písemným souhlasem jiného členského státu. V tom případě je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento druhý členský stát. Pokud členský stát zejména z bezpečnostních důvodů předem konzultuje ústřední orgán jiného členského státu, nepředstavuje odpověď druhého členského státu písemné povolení ve smyslu tohoto ustanovení.

Pokud je žadatel o azyl držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o azyl v tomto pořadí:

a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;

b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;

c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

Pokud je žadatel o azyl držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a díky nimž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se pro dobu, dokud žadatel neopustil území členských států, odstavce 1, 2 a 3.

Pokud je žadatel o azyl držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a díky nimž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost.

Okolnost, že povolení k pobytu nebo vízum byly vydány na základě nepravdivé nebo neoprávněně užívané totožnosti nebo po předložení pozměněných, padělaných či neplatných dokladů, nebrání v tom, aby jako příslušný byl určen členský stát, který je vydal. Avšak členský stát, který vydal povolení k pobytu nebo udělil vízum, není příslušný, pokud může být prokázáno, že podvod byl spáchán po vydání povolení či udělení víza.

Čl. 10 - *Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 18 odst. 3, včetně údajů ve smyslu kapitoly III nařízení (ES) č. 2725/2000, zjištěno, že žadatel o azyl překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento členský stát. Tato příslušnost končí po 12 měsících ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.*

Pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný v souladu s odstavcem 1 a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 18 odst. 3, zjištěno, že žadatel o azyl, který vstoupil na území členských států nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, pobýval v členském státě v době podání žádosti nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento členský stát. Jestliže se žadatel zdržoval po dobu nejméně pěti měsíců ve více členských státech, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, ve kterém se zdržoval naposledy.

Čl. 11 - *Jestliže státní příslušník třetí země vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento členský stát.*

Zásada stanovená v odstavci 1 se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země podá svou žádost o azyl v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V tom případě je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento druhý členský stát.

Čl. 12 - *Pokud státní příslušník třetí země podá žádost o azyl v mezinárodní tranzitní oblasti letiště členského státu, je k posouzení žádosti o azyl příslušný tento členský stát.*

Čl. 13 - *Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl, je k posouzení žádosti o azyl příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o azyl podána.*

Nařízení č. 604/2013 (Dublin III.) stanoví následující kritéria pro určení příslušného členského státu:

Čl. 8 - *Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států,*

je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec.

Pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

Pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu.

V případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby.

Čl. 9 - *Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*

Čl. 10 - *Pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*

Čl. 11 - *Pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný členský stát určen na základě těchto ustanovení:*

a) příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob;

b) jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.

Čl. 12 - *Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*

Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (14). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:

a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;

b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;

c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

Okolnost, že povolení k pobytu nebo vízum byly vydány na základě nepravdivé nebo neoprávněně užívané totožnosti nebo po předložení pozměněných, padělaných či neplatných dokladů, nebrání tomu, aby jako příslušný byl určen členský stát, který je vydal. Avšak členský stát, který vydal povolení k pobytu nebo udělil vízum, není příslušný, pokud může prokázat, že podvod byl spáchán po vydání povolení k pobytu či udělení víza.

Čl. 13 - Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.

Pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odstavce 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3, zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

Jestliže žadatel žil po dobu nejméně pěti měsíců ve více členských státech, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém žil naposledy.

Čl. 14 - Jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát.

Zásada stanovená v odstavci 1 se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát.

Čl. 15 - *Pokud státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti učiní žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště členského státu, je k posouzení žádosti příslušný tento členský stát.*

Předmětem sporu je otázka, zda v případě žalobce správní orgán aplikoval správnou právní normu, tedy konkrétně Nařízení, podle něhož posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušného členského státu, dále, zda tato kritéria řádně posoudil zejména ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, a zda přitom nedošlo k porušení ustanovení správního řádu.

V první řadě se soud zabýval posouzením otázky aplikace Nařízení Dublin II. a Dublin III. Článek 49 Nařízení Dublin III. stanoví povinnost správního orgánu posoudit příslušnost členského státu v souladu s kritérii Nařízení Dublin II. Ačkoliv by bylo správné, aby správní orgán citoval ve svém rozhodnutí ustanovení Nařízení Dublin II. a jeho jednotlivá kritéria, nedospěl soud k závěru, že by odkazem na jednotlivá kritéria z Nařízení Dublin III. nesplnil zároveň podmínku *postupovat v souladu s kritérii z dříve účinného Nařízení Dublin II.* Ze znění shora uvedených článků (čl.) obou Nařízení, upravujících jednotlivá kritéria pro určení příslušného členského státu je zjevné, že veškerá kritéria použitá v Nařízení Dublin II. byla převzata do Nařízení Dublin III., které je rozšířilo o další. Tím, že se žalovaný zabýval veškerými kritérii podle Nařízení Dublin III., konal ve prospěch žalobce, kterému se tak zvýšila šance, že příslušná k rozhodování o jeho žádosti bude ČR. Zrušení rozhodnutí z důvodu uvedení chybného Nařízení by tak fakticky mělo za následek vydání zcela stejného rozhodnutí ve věci se shodnou argumentací žalovaného pouze se změnou čísla Nařízení a jednotlivých článků a absencí některých kritérií, která byla posuzována nad rámec. Zjištěné pochybení žalovaného, spočívající v odkazu na Nařízení Dublin III. a hodnocení kritérií k určení příslušnosti státu dle tohoto Nařízení je sice vadou řízení a žalovaný by se měl pro příště podobných chyb vyvarovat, ovšem nejedná se o vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Současně soud přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce nepobývá na území ČR legálně, je zde zajištěn a stejný osud jej pravděpodobně čeká na území SRN, proto je v jeho zájmu, aby o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo co nejrychleji rozhodnuto příslušným orgánem, v tomto případě v SRN a žalobci se dostalo možnosti se svobodně pohybovat v členských státech EU či v případě neudělení mezinárodní ochrany mimo EU. Zrušení napadeného rozhodnutí z čistě formalistického hlediska z důvodu použití novějšího Nařízení, které má ovšem ve vztahu k žalobci za následek zcela stejný závěr správního orgánu, by fakticky znamenalo pouze prodloužení řízení v ČR, tím pádem nemožnost rozhodování orgánů SRN a další nejistotu právního postavení žalobce. Soud vyšel žalobci vstříc i s přednostním nařízením jednání ve věci, aby měl možnost osobní účasti na jednání a současně mu mohla být lépe vysvětlena celá problematika tohoto řízení tak, aby to pro něho bylo pochopitelné a srozumitelné, ačkoli nemá právnické vzdělání.

Soud má za prokázané, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany nejprve dne 25.9.2009 v SRN. Dne 11.1.2017 se dostavil na oddělení Policie ČR vědom si, že v ČR pobývá od května roku 2014 nelegálně, tedy bez víza ve smyslu § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Zároveň si byl vědom toho, že již dne 24.4.2014 bylo realizováno jeho předání do SRN v rámci Dublinského nařízení a dne 22.10.2014 bylo rozhodnuto o jeho

správním vyhoštění (*právní moc dne 13.1.2015*), přesto se po několika dnech od předání do SRN v roce 2014 vrátil na území ČR, tedy nerespektoval pravomocné rozhodnutí orgánů ČR. Uvedená skutková zjištění má soud za dostatečně a bez důvodných pochybností prokázaná provedeným dokazováním. Tyto skutečnosti navíc žádný z účastníků nijak nerozporoval.

V rámci celého řízení o udělení mezinárodní ochrany i soudního řízení žalobce uváděl jako důvod pro její udělení pouze své partnerské vztahy a to, že se do země původu vrátit nechce nikoliv proto, že se tam vrátit nemůže, neboť by mu tam hrozilo jakékoliv nebezpečí. Žalobce od roku 2009, kdy pobývá na území EU, navázal několik vztahů s občankami EU, a následně se dovolával mezinárodní ochrany ve státě své partnerky. V tomto směru by si měl uvědomit, že udělení mezinárodní ochrany je institut podléhající velmi přísným podmínkám a rozhodně neslouží k legalizaci pobytu za účelem partnerského soužití. Klíčovými jsou zejména nepříznivé skutečnosti v zemi původu žadatele, které jej ohrožují na životě, zdraví a dalších lidských právech. Žalobce uvedl, že chce žít v ČR, protože tu chce založit rodinu, nezmiňuje žádnou skutečnost, proč by nemohl žít v Alžírsku. Aktuální partnerský vztah pak vznikl až v době, kdy byl žalobce již jedenkrát předán do SRN kvůli vyhoštění z ČR. I pokud by tedy soud přihlédl k tomu, že původně se žalobce vrátil do ČR za svou tehdejší partnerkou, pak po skončení tohoto vztahu v situaci, kdy zde neměl jiné dlouhodobé sociální vazby, ani zde legálně nepracoval a nevlastnil žádný majetek, měl obratem opustit území ČR, případně již v té době svůj pobyt legalizovat, a ne začít budovat nový vztah a až po dlouhé době se jít přihlásit na policii s tím, že tu chce žít legálně. K tomuto se pak vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.5.2010, č.j. 6Azs 5/2010, ve kterém mj. konstatoval: „*V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.*“ Není pak povinností orgánů ČR, zejména v rámci řízení o azylu, vysvětlovat cizincům ze třetích zemí, jakým způsobem mohou legalizovat svůj pobyt v ČR, pokud jim je zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu, nebo je řízení zastaveno, protože o ní nejsou zdejší orgány příslušné rozhodovat. Odkaz na zákon o pobytu v odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak z pohledu soudu zcela dostačující. Pokud má jakýkoliv cizinec zájem žít v ČR a pobývat zde legálně, musí si z vlastní iniciativy získat potřebné informace a povolení. Za tímto účelem pak může samozřejmě využít právní pomoci advokáta nebo organizace, která se tímto zabývá. Současně s ohledem na tyto závěry nelze říci, že by rozhodnutím žalovaného byla jakýmkoliv způsobem poškozena práva žalobce na rodinný a soukromý život.

Žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je SRN. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil. Žalovaný neporušil žádné ustanovení správního řádu, což navíc žalobce namítal zcela obecně a nijak nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor v jednání žalovaného s tímto zákonem a v čem mu mohla být

způsobena újma. Správní orgán rozhodoval i se zřetelem na to, že by žalobce nebylo možné předat do SRN, resp. určit, že státem příslušným pro projednání žádosti o azyl je SRN ve chvíli, kdy by zde docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, přičemž dospěl k názoru, že v SRN k takovýmto nedostatkům nedochází.

Soud pak neprovedl výslech paní R. P. navržený žalobcem z důvodu nadbytečnosti, neboť skutková zjištění případu byla pro vydání rozhodnutí dle názoru soudu dostatečná a nevznikly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu.

Závěrem pak soud uvádí, že nic nebrání žalobci v tom, aby se v budoucnu po vydání rozhodnutí v SRN o jeho žádosti a uplynutí případné lhůty pro vyhoštění žalobce a zákazu jeho vstupu na území členských států EU, vrátil zpět do ČR a zde svůj pobyt v souladu se zákonem o pobytu cizinců legalizoval. Přitom by měl ctít i podmínky legálního vstupu na území ČR.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve výroku II. rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Podle § 64 s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu*. Dle § 18 odst. 2 věta první zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu *účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo*. Protože žalobce je státním příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky, vyhověl soud jeho žádosti a ustanovil mu pro řízení tlumočníka. Podle § 59 odst. 2 s.ř.s. *stát platí náklady vynaložené na svědečné, znalečné, tlumočné a jiné náklady spojené s dokazováním*. Ustanovený tlumočník požadoval s ohledem na skutečnost, že byl soudem vyzván k tlumočení den před nařízeným jednáním, tj. 13.3.2017, za jednu hodinu 560,-Kč, tedy za 2 hodiny celkem 1.120,-Kč (350,-Kč/1 hod. + 35,-Kč za jazyk Asie a Afriky + 175,-Kč za spěšnost). Dle § 17 odst. 1 pol. 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., *k provedení zákona o znalcích a tlumočnících*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **vyhláška**), *činí odměna za tlumočnický úkon při ústním překladu z cizího jazyka do češtiny nebo naopak za jednu hodinu 100,- až 350,-Kč*. Podle § 22 odst. 1 písm. b) a c) vyhlášky *lze odměny za tlumočnický úkon zvýšit až o 10 % za tlumočení afrických a asijských jazyků a až o 50 % z důvodu jiné náročnosti, zejména bylo-li uloženo úkon provést spěšně, nebo v den pracovního volna nebo pracovního klidu anebo v noci*. Odměna za tlumočnický úkon pak byla soudem určena v souladu s vyčíslením tlumočníka, včetně jejího zvýšení celkem o 60%, když se jednalo o jazyk arabský a tlumočník byl soudem požádán k účasti pouhý den před nařízením jednání, tedy celkem 650,-Kč za jednu hodinu. Tlumočník vykonával ústní překlad během jednání soudu, jehož délka přesahovala jednu

hodinu, náleží mu tedy odměna za dvě hodiny, tj. 2 x 650,-Kč. Předmětná částka 1.120,-Kč bude vyplacena jmenovanému tlumočnickovi na jím uvedený účet z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 14. března 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně